

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 9 października 2013 r.

Poz. 2833

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.450.2013 WOJEWODY WARMIŃSKO - MAZURSKIEGO

z dnia 4 października 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 594), stwierdzam nieważność **§ 5 ust. 3 pkt 4 i § 9 ust. 6 zdanie drugie uchwały Nr LVI/425/2013 Rady Gminy Elk z dnia 27 sierpnia 2013 r.** w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w obrębie 0009 Chrzanowo, gmina Elk, obejmującego działki o nr ewidencyjnych 105/7 i 105/9.

Uzasadnienie:

Rada Gminy Elk, powołując jako podstawę prawną art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 15 ust. 2 i art.20 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn.zm), podjęła w dniu 27 sierpnia 2013 r. uchwałę Nr LVI/425/2013 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w obrębie 0009 Chrzanowo, gmina Elk, obejmującego działki o nr ewidencyjnych 105/7 i 105/9.

W ocenie organu nadzoru zapisy § 5 ust. 3 pkt 4 i § 9 ust. 6 zdanie drugie uchwały naruszają obowiązujące prawo.

W § 5 ust. 3 pkt 4 uchwały stwierdzono, iż pod pojęciem „powierzchni biologicznie czynnej” należy rozumieć „*powierzchnie gruntów rodzimych oraz wody powierzchniowe, a także 50% sumy powierzchni tarasów i stropodachów nie mniejszej niż 10m² urządzonych jako trawniki lub kwietniki na podłożu zapewniającym ich naturalną wegetację*”.

Tymczasem definicję powierzchni biologicznie czynnej, a ściślej terenu biologicznie czynnego zawiera rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690 z późn.zm). W myśl § 3 pkt 22 przywołanego rozporządzenia, teren biologicznie czynny to „**teren z nawierzchnią ziemną urządzoną w sposób zapewniający naturalną wegetację, a także 50% powierzchni tarasów i stropodachów z taką nawierzchnią, nie mniej jednak niż 10 m², oraz wodę powierzchniową na tym terenie**”. Taka definicja obowiązuje od dnia 8 lipca 2009 r. w związku z wejściem w życie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (§ 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia zmieniającego).

W § 9 ust. 6 zdanie drugie uchwały zawarto natomiast zapis o treści: „*W przypadku jednak natrafienia w trakcie robót ziemnych na znaleziska mogące świadczyć o ich charakterze kulturowym należy niezwłocznie powiadomić o tym fakcie Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Olsztynie, bezpośrednio lub za pośrednictwem Urzędu Gminy w Elku celem ustalenia ewentualnych prac ratowniczych*”.

Przywołany wyżej zapis § 9 ust. 6 dotyczy kwestii szczegółowo uregulowanych w art. 32 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm). Powiela regulacje ustawowe, czyniąc to w sposób fragmentaryczny i jednocześnie zmodyfikowany.

Stosownie do treści § 137 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908), w uchwale nie powtarza się

przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. Przepis ten wskazuje na zasadę, że uchwała rady nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało już wcześniej przez ustawodawcę unormowane i stanowi przepis powszechnie obowiązujący.

Powtarzanie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalna, gdyż trzeba liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (vide: wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. akt: II SA/Wr 1179/98, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. akt: II SA/Wr 479/11, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 21 marca 2009 r. sygn. akt: II SA/GI 522/09).

Za niedopuszczalne i sprzeczne z prawem należy zatem uznać regulowanie w planie kwestii szczegółowo uregulowanych w ustawie o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, jak to uczyniono w § 9 ust.6 uchwały, jak i modyfikowanie regulacji zawartych w aktach wyższego rzędu – jak to uczyniono w przypadku definicji „powierzchni biologicznie czynnej” zawartej w § 5 ust. 3 pkt 4 uchwały.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak na wstępie.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż wątpliwości interpretacyjne może budzić zapis § 5 ust. 3 pkt 3 uchwały, stanowiący, iż przez „powierzchnie zabudowy” należy rozumieć „*sumę powierzchni zabudowy wszystkich budynków i budowli usytuowanych na działce budowlanej w odniesieniu do budynków, liczonej po ich zewnętrznym obrysie murów, a w przypadku podcieni z filarami oraz przejazdów – po obrysie ścian wyższych kondygnacji*”. Wprowadzenie w tym zapisie sformułowania „w odniesieniu do budynków” powoduje, iż zapis jest niejasny i niezrozumiały.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski